

Nr 78.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till riksdagen angående tjänstårsberäkning för professorn L. V. A. Stavenow med avseende å hans rätt till ålderstillägg; given Stockholms slott den 28 januari 1916.

Under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över ecklesiastikärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härigenom föreslå riksdagen att medgiva,

att professorn vid universitetet i Uppsala Ludvig Vilhelm Albert Stavenow må för åtnjutande av ålderstillägg, att tidigast från och med år 1917 till honom utgå, tillgodoräkna sig erforderlig del av sin föregående tjänstgöring såsom professor vid Göteborgs högskola.

De till ärendet hörande handlingarna skola tillhandahållas riksdagens vederbörande utskott; och Kungl. Maj:t förbliver riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

GUSTAF.

K. G. Westman.

Utdrag av protokollet över ecklesiastikärenden, hållet inför Hans
Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 28
januari 1916.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern HAMMARSKJÖLD,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena WALLENBERG,
Statsråden: HASSELROT,
VON SYDOW,
friherre BECK-FRIIS,
STENBERG,
LINNÉR,
MÖRCKE,
VENNERSTEN,
WESTMAN,
BROSTRÖM.

Departementschefen, statsrådet Westman anförde:

Tjänstårs-
beräkning för
professorn
L. V. A.
Stavenow
med avseende
å hans rätt
till ålders-
tillägg.

För undervisningen vid statsuniversiteten och de enskilda högskolorna i Göteborg och Stockholm, liksom ock för den vetenskapliga forskning, som vid dessa olika läroanstalter bedrives, är det av betydelse, att en viss växelverkan dem emellan förefinnes. En sådan växelverkan främjas naturligtvis ej minst därigenom, att utbyte av lärarkrafter vid de nämnda läroanstalterna underlättas. Ur denna synpunkt är det av vikt, att gällande avlöningsbestämmelser, särskilt beträffande rätt till åtnjutande

av ålderstillägg, samt de föreskrifter, som äro bestämmande för rätten till pension, icke ställa svårigheter i vägen.

Vad angår professorsstaten vid statsuniversiteten och den med dem jämställda medicinska högskolan karolinska mediko-kirurgiska institutet förefinnes ej något hinder i berörda avseende. I regel gälla härutinnan samma avlöningsbestämmelser för de olika läroanstalterna, och den rätt, man vid den ena läroanstalten förvärvat beträffande ålderstillägg samt i fråga om blivande pension, består vid övergång till en annan. Desslikes föreskrevs särskilt vid 1908 års löneroglering för dessa läroanstalter, då skillnaden mellan »extra ordinarie» och »ordinarie» professorer upphävdes, att professor för åtnjutande av löneförhöjning genom ålderstillägg ägde tillgodoräkna sig den tid, han innehåft extra ordinarie professorsbefattning vid universiteten eller karolinska institutet.

I nu ifrågavarande syfte, så vitt angår beredande av ökad möjlighet för statsuniversiteten att förvärva lärarkrafter, förut fästade vid enskild högskola, verkade en år 1900 av statsmakterna vidtagen åtgärd. Då medgavs nämligen, att professor vid Göteborgs högskola, som utnämndes till extra ordinarie professor vid något av rikets universitet, finge för åtnjutande av ålderstillägg såsom sådan tillgodoräkna sig sin tjänstgöring i egenkap av professor vid högskolan från och med året näst efter det, då kallelse till professorsämbetet blivit av Kungl. Maj:t fastställd.

Detta genom nådig kungörelse den 25 maj 1900 utfärdade beslut har åberopats till stöd för två av förutvarande professorer vid Göteborgs högskola, numera tillhörande Uppsala universitet, gjorda ansökningar om rätt till ålderstillägg. Jag skall här redogöra för ett av dessa ansökningsärenden, vilket angår dylik rätt för professorn Ludvig Vilhelm Albert Stavenow. Det andra ärendet gällde professorn Erik Björkman, men den däri väckta frågan är ej vidare aktuell, enär, oberoende av stadgandet i nämnda kungörelse, Björkman numera berättigats att från och med innevarande år åtnjuta ålderstillägg å sin lön.

Innan jag övergår till berörda redogörelse, ber jag att få erinra om två omständigheter, som böra uppmärksammas i fråga om ovannämnda kungörelse. Den ena av dessa omständigheter är, att år 1900 endast de extra ordinarie professorerna vid universiteten hade rätt till ålderstillägg; de ordinarie fingo sådan rätt först år 1902. Den andra omständigheten är, att 1900 års kungörelse, som avsåg blott Göteborgs, men ej Stockholms högskola, tydligen hade på detta sätt begränsats av den anledningen, att Stockholms högskola vid ifrågavarande tidpunkt ej hade samma av staten auktoriserade ställning, som tillkom Göteborgs högskola. Det är

först sedermera, som högskolan i Stockholm fått sina stadgar fastställda av Kungl. Maj:t och erhållit examensrätt. Dess professorer, vilka numera, liksom professorerna vid Göteborgs högskola, utnämnas av vederbörande styrelse med stadfästelse av Kungl. Maj:t, tillsattes förut av högskolans styrelse utan nådig bekräftelse.

I förenämnda, den 27 februari 1915 gjorda ansökning yttrar Stavenow:

I september 1895 hade Stavenow av styrelsen för Göteborgs högskola utsetts till professor i historia och statskunskap vid högskolan, och detta val hade vunnit Kungl. Maj:ts stadfästelse den 11 oktober samma år. Han hade sedermera i nämnda befattning tjänstgjort vid högskolan och den 14 januari 1914 av Kungl. Maj:t utan föregående ansökning utnämnts till professor i historia vid universitetet i Uppsala. Stavenow anhölle nu, att Kungl. Maj:t måtte tillerkänna honom rätt att för vinnande av ålderstillägg till sin nuvarande lön vid Uppsala universitet räkna sig till godo den tid, han såsom professor tjänstgjort vid Göteborgs högskola, och således från utnämningdagen komma i åtnjutande av nämnda högre lönegrad. Till stöd för denna anhållan åberopade Stavenow innehållet av ovannämnda kungörelse den 25 maj 1900 samt erinrade, att — på sätt jag redan nämnt — ålderstillägg vid denna tid tillkom endast extra ordinarie, men ej ordinarie professorer. Det syntes emellertid rimligt, att enär 1900 års kungörelse ej vore upphävd, professor vid Göteborgs högskola finge vid utnämning till professorsbefattning vid statsuniversitet åtnjuta samma rättighet, som varit honom tillerkänd vid utnämning till extra ordinarie professor, och detta oberoende av om den professur, vartill han utnämnts, förut varit ordinarie eller extra ordinarie.

Jag nämnde nyss, att i fråga om lättad övergång från en läroanstalt till en annan såväl avlönings- som även pensionsbestämmelserna äro av betydelse. Stavenow har uppmärksammat detta och i sin ansökning erinrat, att han ej ägde rätt att räkna sina tjänstår vid Göteborgs högskola sig till godo för erhållande av pension såsom universitetsprofessor. Han kunde därför enligt gällande bestämmelser ej erhålla full pension, men begärde rätt att åtminstone till viss utsträckning, förslagsvis intill 10 år, få tillgodoräkna sig sin professorstid vid högskolan för erhållande av pension såsom civil befattningshavare i statens tjänst. Denna fråga, som är av helt annan räckvidd än den om Stavenows ålderstillägg och vilken, såsom löneregleringskommittén i nedan omförmålt utlåtande anmärkt, bör ses i ett mera omfattande sammanhang, torde jag här få lämna åsido.

Å Stavenows ansökning hade det mindre akademiska konsistoriet i Uppsala tecknat sitt tillstyrkande, dock att rätten till ålderstillägg borde räknas från och med månaden efter utnämningen till professor vid universitetet; och bifogades ett intyg över Stavenows tjänstgöring vid Göteborgs högskola, därav inhämtades, att Stavenow, som vitsordats för utmärkt skicklighet och berömvärt nit, endast under kortare tider åtnjutit tjänstledighet.

I skrivelse den 9 mars 1915 har kanslersämbetet för rikets universitet förenat sig i vad det mindre konsistoriet tillstyrkt.

I ärendet avgav statskontoret infordrat utlåtande den 19 mars 1915.

Statskontoret fann ovanberörda bestämmelse i kungörelsen den 25 maj 1900 i och för sig hava karaktären av ett undantagsstadgande i fråga om de extra ordinarie professorerna och icke utan vidare kunna tillämpas beträffande de ordinarie professorerna, sedan numera jämväl dessa fått ålderstillägg till sina löner.

Men då ur saklig synpunkt och med hänsyn till grunden för ifrågakommande medgivande intet syntes vara att erinra mot att ordinarie professor vid universiteten finge för ålderstilläggs åtnjutande tillgodoräkna sig föregående tjänstgöring såsom professor vid Göteborgs högskola, tillstyrkte statskontoret framställning till riksdagen om utverkande av dylik förmån för Stavenow.

Vidare har löneregleringskommittén den 23 april 1915 yttrat sig i ärendet.

Kommittén lämnar till en början en översikt över avlöningsförhållandena under senare tid för professorer vid universiteten och karolinska institutet. De ordinarie professorerna, erinrar kommittén, åtnjoto sedan medlet av 1870-talet i allmänhet 6,000 kronor, utan ålderstillägg. Dylika fingo de som nämnt vid 1902 års riksdag, nämligen för varje professur två å 500 kronor vardera. Vid 1908 års lönereglering, då de extra ordinarie professorerna försvunno, sattes professorernas avlöning till 7,500 kronor med ett ålderstillägg å 600 kronor.

För de extra ordinarie professorerna, vilka i allmänhet tillkommit i slutet av 1870-talet genom ombildning av förutvarande adjunktsbefattningar, utgjorde avlöningen i regel 4,500 kronor eller 4,000 kronor. För de extra ordinarie professorerna med 4,000 kronor i avlöning tillkom ett ålderstillägg å 500 kronor. Vid lönereglering år 1898, då lönen för de extra ordinarie professorerna i allmänhet sattes till 4,500 kronor, fingo de rätt till två ålderstillägg, vardera å 500 kronor.

Härefter anför kommittén:

I det utdrag av statsrådsprotokoll, som bifogades Kungl. Maj:ts proposition till 1900 års riksdag (nr 33) med förslag till, bland annat, medgivande från riksdagens sida av den lönetursrätt, som sedermera fastslogs genom nådiga kungörelsen den 25 maj 1900, framhölls särskilt såsom stöd för denna framställning, att dylik rätt icke vore en förmån uteslutande för Göteborgs högskola och dess lärare. »Även för universiteten torde det», yttras vidare i nämnda protokollsutdrag, »vara av betydelse, att framstående vetenskapsmäns övergång till dem från högskolan underlättas genom en dylik anordning».

Den sålunda återopade grunden för omförmälda rätt för professorerna vid Göteborgs högskola — vilken rätt riksdagen enligt dess skrivelse i ämnet till Konungen (nr 94) utan särskild motivering förklarade sig hava medgivit — äger uppenbarligen lika giltighet i fråga om övergång till ordinarie professur vid universitet som i fråga om övergång till extra ordinarie sådan professur.

Såsom ovan erinrats, kan numera ett ålderstillägg å 600 kronor tilläggas ordinarie universitetsprofessor. Lika med statskontoret anser emellertid löneregleringskommittén den professor vid Göteborgs högskola genom ifrågakomna kungörelse med-

givna rätt icke kunna utan vidare utsträckas att gälla även för fall av utnämning till ordinarie universitetsprofessor, utan bör enligt kommitténs mening för sådan utsträckning riksdagens medgivande anses erforderligt.

I denna ordning får löneruleringskommittén vidare erinra, ej blott att samtidigt med nu förevarande framställning rörande rätt att räkna tjänstår för ålderstillägg till kommitténs behandling föreligger enahanda ansökning från professorn i engelska språket vid universitetet i Uppsala E. Björkman, vilken i likhet med Stavenow övergått från professur vid Göteborgs högskola till professur vid nämnda universitet, utan ock att ansökningar uti ifrågakomna syfte väl kunna vara att även i framtida likartade fall emotse.

Med hänvisning till sistberörda förhållanden ävensom vad av kommittén förut här ovan anförts samt i betraktande vidare av de under senare tid genomförda förändringar i organisatoriskt och avlöningshänseende beträffande professorerna vid rikets universitet i allmänhet tillåter sig löneruleringskommittén hemställa, huruvida ej Kungl. Maj:t skulle finna skäl föreligga att i nådig proposition föreslå riksdagen förklara, att det efter inhämtande av riksdagens bifall uti förutnämnda kungörelse den 25 maj 1900 lämnade medgivandet för professor vid Göteborgs högskola, som utnämnes till extra ordinarie professor vid något av rikets universitet, att för åtnjutande av ålderstillägg såsom sådan tillgodoräkna sig sin tjänstgöring i egenskap av professor vid högskolan från och med året näst efter det, då kallelse till professorsämbetet blivit av Kungl. Maj:t fastställd, må gälla för professor vid nämnda högskola, som blivit eller bliver utnämnd till professor vid något av rikets universitet.

Varder dylik proposition av Kungl. Maj:t beslutad, torde — med avseende därå att riksdagen under senare tid vid medgivande av förbättringar i avlöningsförhållandena ej i allmänhet velat tillika medgiva, att sådana förbättringar finge träda i tillämpning förrän med det riksdagens beslut näst efterföljande statsregeringsåret — det icke böra ifrågasättas, att professor Stavenow skulle äga tillträda ålderstillägg till sin lön tidigare än med ingången av året näst efter det, varunder riksdagen fattat beslut i ärendet.

Genom nådig remiss till kanslern för rikets universitet fingo sedermera vederbörande vid Stockholms högskola tillfälle att yttra sig i anledning av Stavenows och Björkmans ansökningar.

I anledning därav inhämtade högskolestyrelsen yttrande av högskolans lärarråd, som framhöll önskvärdheten av att Stockholms högskolas professorer måtte komma i åtnjutande av enahanda rättighet, som kunde komma att tillerkännas professorerna vid Göteborgs högskola. Häruti instämde högskolestyrelsen. Universitetskanslern förklarade sig i utlåtande den 5 oktober 1915 icke hava något att tillägga till vad sålunda anförts.

Kanslern anbefalldes härefter att från vederbörande vid universitetet i Uppsala och Lund inhämta yttranden i anledning av vad löneruleringskommittén samt Stockholms högskolas styrelse och lärarråd i ärendet anført.

Vid universitetet i Uppsala uttalade drätselnämnden den mening, att en professor vid någon av högskolorna, som vunnit anställning vid ett statsuniversitet, bör för åtnjutande av ålderstillägg vid samma universitet äga rätt att tillgodoräkna sig sin tjänstgöring vid högskolan för det antal år, under vilka han vid högskolan åtnjutit minst

lika höga avlöningsförmåner som dem, som tillkomma en professor vid statsuniversitetet. Villkoret beträffande löneförmånernas storlek vid högskolan ansåg drätselnämnden böra stipuleras på den grund, att enär vid Stockholms högskola finnas flera professorer med lägre löner än de vid statsuniversitetet gällande, en del så låga som 4,500 kronor årligen, det eljest skulle kunna inträffa, att en professor, som förflyttades från Stockholms högskola, skulle genom sitt tillträde till en professur vid ett statsuniversitet kunna såsom professor i andra lönegraden vid statsuniversitetet omedelbart erhålla en förhöjning i lönen med 3,600 kronor eller från 4,500 kronor till 8,100 kronor, under det att däremot en laborator eller observator vid statsuniversitetet, i andra lönegraden, som utnämndes till professor vid universitetet, skulle såsom professor i första lönegraden erhålla en ökning i lön av endast 900 kronor, nämligen från 6,600 kronor till 7,500 kronor. — Häruti instämde det större akademiska konsistoriet i Uppsala.

Även vid universitetet i Lund yttrade sig först universitetets drätselnämnd, som anförde:

Genom nådiga brevet den 13 juni 1902, som tillerkände även de ordinarie professorerna rätt till ålderstillägg, hade dessa ej fått rätt att för vinnande därav räkna sig till goda föregående tjänstgöring såsom extra ordinarie professorer, utan de hade haft att invänta den för ålderstilläggs ernående i vanlig ordning bestämda tiden.

Först i sammanhang med upphävande av tjänstegraden extra ordinarie professor hade i kungörelse den 13 juni 1908 angående villkor och bestämmelser för åtnjutande av de för vissa befattningshavare vid rikets universitet och karolinska institutet från och med år 1909 gällande nya avlöningsförmåner föreskrivits, att professor för åtnjutande av den förhöjning i lönen, som för honom vore medgiven, ägde att »tillgodoräkna sig den tid, han innehaft extra ordinarie professorsbefattning vid universitetet eller karolinska institutet».

Då 1900 års förenämnda kungörelse, såsom också statskontoret och löneregleringskommittén framhållit, måste betraktas såsom medförande en undantagsförmån med bestämt begränsad räckvidd, borde denna bestämmelse icke äga någon betydelse för frågan om den retroaktiva rätt till tjänstårsberäkning för ålderstillägg, som år 1902 tillkom för ordinarie professor vid universitetet och karolinska institutet, och detta så mycket mindre som enligt vad förut påpekats en till ordinarie professor utnämnd extra ordinarie professor enligt bestämmelserna i 1902 års förenämnda brev icke ägde att för ålderstillägg tillgodoräkna sig sin föregående tjänstetid såsom extra ordinarie professor.

Då härefter år 1908 den lägre tjänstegraden extra ordinarie professor uppgick i den högre tjänstegraden, ordinarie professor, hade i och med detta enligt drätselnämndens mening 1900 års kungörelse faktiskt upphört att gälla.

Då något annat stadgande i denna del, såvitt nämnden hade sig bekant, icke härefter tillkommit, funne nämnden, att om den ifrågasatta förmånen för vissa universitetsprofessorer skall beredas dessa, nya föreskrifter härom vore erforderliga.

Att de akademiska myndigheterna i Uppsala tidigare också haft den uppfattning, som drätselnämnden nu uttalat, syntes framgå därav, att desamma icke redan år 1911 anmält professorn Björkman till erhållande av ålderstillägg omedelbart från tillträdet av lönen såsom professor i Uppsala.

Vad Lunds universitet beträffar kunde erinras om, att professorn Axel Kock, som, efter att under två fulla kalenderår hava varit professor vid Göteborgs högskola, den

26 april 1907 utnämndes till professor vid universitetet i Lund, först år 1912 anmäldes till erhållande av ålderstillägg från och med år 1913.

I detta sammanhang ansågo sig drätselnämnden böra frambålla, att den professorn Björkman lagligen tillkommande rätt till ålderstillägg helt naturligt icke förringades genom lönerogleringskommitténs förslag i ärendet.

Härefter övergår drätselnämnden till frågan, huruvida föreskrifter i syfte att åt universitetsprofessor bereda förmånen att få tillgodoräkna sig för ålderstillägg tidigare tjänstgöring såsom professor vid Göteborgs eller Stockholms högskolor lämpligen böra tillkomma. I avseende härå yttras:

Det synes drätselnämnden, som om svaret härpå måste givas med hänsyn till den fördel, som genom en sådan bestämmelse kan tänkas uppstå ur det allmänna statsintressets synpunkt. Om härigenom möjliggöres större konkurrens vid lärarplatsers vid universitetet tillsättande, i det att en förflyttning från en enskild högskola till ett av statsuniversitetet icke skulle innebära förlust av tjänstårsberäkning för ålderstillägg, synes det drätselnämnden önskligt, att sådana föreskrifter lämnas.

Därvid anser sig drätselnämnden böra erinra om bestämmelserna i ovannämnda kungörelse den 13 juni 1908, där i fråga om rätt till ålderstillägg stadgas, att tjänst-innehavare skall under mera än fyra femtedelar av den tjänstetid, som erfordras för att erhålla sådant ålderstillägg, hava »med gott vitsord bestritt sin egen eller på grund av förordnande annan statens tjänst eller fullgjort annat offentligt uppdrag, dock att härvid icke må föras honom till last den tid, han åtnjutit semester».

Huruvida, därest nya föreskrifter i saken komma att av Kungl. Maj:t utfärdas, hänsyn därvid bör tagas till nyssberörda bestämmelser i sagda kungörelse och till vad drätselnämnden vid Uppsala universitet framhållit beträffande storleken av löneförmånerna för professor vid Göteborgs och Stockholms högskolor, jämförda med den för professor vid statsuniversitetet, anser sig drätselnämnden i detta sammanhang icke böra yttra sig om, så mycket mindre, som för sådant fall med all sannolikhet universitetet bliva hörda i saken.

Det större akademiska konsistoriet i Lund förklarade sig i skrivelse den 22 november 1915 biträda de synpunkter, som drätselnämnden framhållit, och hemställde, att det måtte föranstaltas om utredning, huruvida och, i fall av jakande svar, under vilka villkor den, som, efter att hava innehaft lärarbeställning — professur eller docentur — vid någondera av högskolorna i Stockholm eller Göteborg, blivit utnämnd till professor vid statsuniversitet, må för beräkning av ålderstillägg å lönen tillgodoräkna sig den tid, han tjänstgjort vid någon av nämnda högskolor. För tillgodoseende av likställighet borde därvid hänsyn tagas jämväl till de fall, då lärare förflyttas från något av universitetet till Stockholms eller till Göteborgs högskola.

Vid överlämnande av nu omförmälda yttranden av drätselnämnderna och de större konsistorierna vid universitetet i Uppsala och Lund har kanslern i skrivelse den 26 november 1915 hänvisat till vad han förut i ärendet anfört.

Departement-
schefen.

Såsom i ärendet erinrats kan 1900 års förutnämnda kungörelse icke i och för sig åberopas såsom grund för yrkande, att ordinarie professor vid statsuniversitet skulle äga att räkna sig föregående tjänstgöring såsom professor vid Göteborgs högskola till godo i fråga om rätt till ålderstillägg. Icke

heller blev denna förmån för den, som övergår från nämnda högskola till statsuniversitet, vederbörande tillförsäkrad vid 1908 års löneroglering för universitetet. Förutnämnda kungörelse den 13 juni 1908 iakttaget i berörda hänseende fullkomlig tystnad. Det bör dock anmärkas, att denna tystnad är mindre bevisande, enär frågan om lönetursberäkning för tjänstgöring vid Göteborgs högskola icke alls synes hava tagits i övervägande vid lönerogleringsärendets avgörande.

Var för sig lämna sålunda nämnda kungörelser intet stöd för ovan nämnda yrkande. Men med visst fog kan man säga, att en sammanställning av deras bestämmelser lämnar ett sådant stöd. 1900 års kungörelse stadgar rätt att i viss ordning räkna professorstjänstgöring vid Göteborgs högskola till godo i fråga om ålderstillägg såsom extra ordinarie professor vid statsuniversitet. Genom 1908 års kungörelse åter förklaras, att tjänstgöring i sådan egenskap får tillgodoräknas för åtnjutande av ålderstillägg såsom ordinarie professor.

Såsom lönerogleringskommittén anmärker, förhåller det sig ju så. att grunden för bestämmelserna i 1900 års kungörelse äger lika giltighet för övergång till ordinarie professur vid universitet som för övergång till extra ordinarie professur.

Helt visst kunde nu anförda förhållanden anses böra föranleda en framställning till riksdagen av allmän omfattning, något varpå även lönerogleringskommittén hänvisat.

För min del ansluter jag mig i princip till lönerogleringskommitténs uppfattning. Jag har likväl tvekat att nu taga steget fullt ut, och detta av följande anledning.

Kungl. Maj:t föreslog 1915 års riksdag att medgiva, det lektor vid teknisk elementarskola finge för åtnjutande av ålderstillägg räkna sig till godo föregående tjänstgöring såsom ordinarie lektor vid allmänt läroverk. Riksdagen fann väl goda skäl tala för en ändring av nuvarande förhållanden i förslaget syfte, men biföll dock icke Kungl. Maj:ts framställning. Såsom ett huvudskäl för sitt beslut i frågan åberopade riksdagen svårigheten att för närvarande överblicka de konsekvenser, ett avgörande i enlighet med Kungl. Maj:ts förslag av föreliggande del av den principiella frågan om lönetursberäkning vid tjänstgöring hos olika inrättningar eller läroanstalter kunde medföra. Onekligen kan det vara ej mindre svårt att för närvarande överblicka konsekvenserna av en allmän bestämmelse sådan som den, varom i detta ärende uppstått fråga. Man har sålunda vid universitetet ansett en ytterligare utredning önskvärd, varjämte man antytt behovet av vissa inskränkningar med hänsyn till avlöningsförhållandena vid den ena av de båda enskilda högskolorna. Vid den ifrågasatta ytter-

ligare utredningen torde måhända även komma att uppstå spörsmål, om ej professorerna vid vissa andra institutioner, till exempel tekniska högskolan, skogshögskolan och statens skogsforsöksanstalt, borde i nu ifrågavarande avseende likställas med kollegerna vid Göteborgs och Stockholms högskolor.

Tiden torde därför ej ännu vara inne att i förevarande avseende förelägga riksdagen ett förslag av allmän innebörd. Detta bör emellertid icke hindra, att man i särskilda fall söker förverkliga syftet med ett sådant förslag. Beträffande det nu föreliggande fallet anser jag, att giltiga skäl äro för handen att söka bereda professor Stavenow, vilkens professor i Göteborg var i avlöningshänseende likställd med hans nuvarande professor i Uppsala, rätt till ålderstillägg tidigare än bestämmelserna i 1908 års kungörelse medgiva, dock, i enlighet med vad lönerogleringskommittén erinrat, ej förr än med ingången av år 1917.

För ändamålet tillstyrker jag, att Eders Kungl. Maj:t tacktes föreslå riksdagen att medgiva,

att professorn vid universitetet i Uppsala Ludvig Vilhelm Albert Stavenow må för atnjutande av ålderstillägg, att tidigast från och med år 1917 till honom utgå, tillgodoräkna sig erforderlig del av sin föregående tjänstgöring såsom professor vid Göteborgs högskola.

Vad föredragande departementschefen sålunda tillstyrkt behagade Hans Maj:t Konungen, på hemställan av statsrådets övriga ledamöter, i nåder gilla; och skulle proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Carl Fredr. Lagerfelt.